

— въ Унгария: Херманщадъ, Мариа Радна, Темишваръ, презъ Дунавъ — въ Сърбия: Смедерево, Нишъ, Пиротъ, въ Македония: Скопие, Велесъ, Прилепъ, Плетварски проходъ, Пчиня, Черна, дето трѣбва да стигнемъ на 18-я день отъ днесъ.

Сива, гжста и тиха, колоната залжкатуши като огромна гжсеница. Едва що командирътъ пропустна ротитѣ си и излѣзе напредъ, нѣкакъв конникъ долетѣ предъ него и му подаде пликъ. Следъ малко командирътъ извика адютанта си.

— Бързо, на галопъ се отправете за Лункавица. Тамъ, по шосето отъ Исакча, ще минатъ 10 каруци, които реквизирайте и задържете до пристигането на дружината.

Адютантътъ, младъ подпоручикъ, вѣчно жадуващъ за кавалерийска служба, остана очарованъ отъ случая. Той дигна ржка подъ сѣнникъ, пришпори коня си и изхвъркна изъ прахоляка. Летѣше той, обръщаше глава и отъ време на време минаваше въ трѣсъ, за да го подгонва малкото конче на ординареца му. Изведнажъ подпоручикътъ спрѣ. Спрѣ се, когато току-що прекоси единъ кръстопжтъ. Той погледна на северъ. Тамъ, задъ гористи хребети, на 9 километра, споредъ както сочеше дървениятъ показателъ, се намираше Лункавица. „Това е работа за единъ дѣхъ“ — си каза сърдцатиятъ адютантъ, обърна се на из-